

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2023 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **J. Ś.**,
skazanego z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie
z dnia 26 czerwca 2023 r., sygn. VI Ka 632/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe
w Warszawie
z dnia 1 marca 2022 r., sygn. IV K 608/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego J.Ś. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

AG

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 1 marca 2022 r., sygn. IV K 608/21, oskarżony J. Ś. został uznany winnym tego, że: (1) w dniu 28 lutego 2021 r. w W. stosował przemoc wobec B. S. polegającą na szarpaniu, w wyniku czego uderzył ją ręką w nos w celu zmuszenia jej do określonego działania polegającego na wydaniu telefonu komórkowego marki [...] o wartości 500 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu

kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 1 k.k. sąd ten wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (pkt I), (2) w okresie od 3 marca 2021 r. do 6 marca 2021 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem groził B.S. za pośrednictwem smsów pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, które to groźby wzbudziły u ww. uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt II), (3) w dniu 6 marca 2021 r. w [...] wdarł się do cudzego mieszkania przy ul. [...] należącego do B. S., tj. czynu z art. 193 k.k. i za to na podstawie art. 193 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt III), (4 i 5) w dniu 6 marca 2021 r. w Warszawie poprzez zadanie B. S. kilkukrotnie ciosów pałąk teleskopową dokonał naruszenia narządu jej ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni, powodując u pokrzywdzonej liczne stłuczenia lewego przedramienia, prawego łokcia, klatki piersiowej po stronie prawej, okolicy prawego biodra i uda oraz głowy w okolicy czołowej po lewej stronie, a także spowodował zniszczenie okularów korekcyjnych o wartości 1000 zł na szkodę B. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (pkt IV).

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie połączył orzeczone w pkt. I – IV kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt VIII), na poczet której zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 kwietnia 2021 r., godz. 13:50 do dnia 1 marca 2022 r. (art. 63 § 1 k.k.) (pkt IX) zaś na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej B. S. na

odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną B. S. w jakikolwiek sposób przez okres 5 (pięciu) lat (pkt V), na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz B. S. kwotę 3 000 zł tytułem nawiązki (pkt VI), na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę rzecz B. S. kwoty 1 000 zł (pkt VII), a na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego marki [...] przechowywany w szafie pancерnej sądu zwrócił pokrzywdzonej B. S. (pkt X), wreszcie zaś orzekając o kosztach sądowych postępowania zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 537,20 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 300 zł tytułem opłaty (pkt XI), a na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. S. kwotę 1 440 zł tytułem zwrotu wydatków w związku z ustanowieniem pełnomocnika (pkt XII).

Na skutek apelacji wniesionej m.in. przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Wadowicach, Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 26 czerwca 2023 r. w sprawie o sygn. VI Ka 632/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji.

Od tego orzeczenia kasację wywiódł obrońca skazanego J. Ś.. Zaskarżając wyrok sądu odwoławczego w całości, zarzucił mu rażące naruszenia przepisów prawa, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego złożonego przez obrońcę na rozprawie odwoławczej, to jest w dniu 26 czerwca 2023 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wywiadu środowiskowego z miejsca zamieszkania skazanego w sytuacji, gdy została zanegowana prawidłowość sporządzonego w sprawie wywiadu środowiskowego, zanegowano ustalenia poczynione i przytoczone w tym wywiadzie - jako niezgodne z prawdą, wskazano na niezgodność poczynionych w nich ustaleń faktycznych i żadną miarą w takiej sytuacji nie można uznać, iż wniosek ten zmierzał do przedłużenia postępowania - gdyż został powołany na rozprawie odwoławczej, zaś obrońca miał akta do wglądu w dniu 22 czerwca 2023 r.;

- art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie i dopuszczenie dowodu z opinii biegłych w sytuacji, gdy sąd winien dążyć do weryfikacji prawidłowości czy też nieprawidłowości rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, zaś okoliczności dotyczące zdrowia psychicznego skazanego w trakcie zarzucanych i przypisanych zachowań mają niebagatelne znaczenie dla poczynienia prawidłowych ustaleń, zaś jak wynika z informacji przesłanej ze Szpitala [...] w [...] (k. 882) dokumentacja nie została udostępniona z uwagi na to, iż „uległa ona zniszczeniu w wyniku zalania archiwum szpitala”, co potwierdza, iż jakaś dokumentacja była, co za tym idzie nie sposób jest bronić twierdzenia sądu, iż „obrońca w żaden sposób nie udokumentował faktu podjęcia leczenia psychiatrycznego przez oskarżonego, a w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego aby oskarżony podjął takie leczenie”, które to twierdzenie legło u podstaw oddalenia wniosku w dniu 26 czerwca 2023 r.;

- art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy złożonego na rozprawie odwoławczej, to jest w dniu 26 czerwca 2023 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań M. K., w sytuacji gdy obrońca jak i skazany negowali prawidłowość ustaleń faktycznych przedstawionych w wywiadzie środowiskowym, konieczność powołania ówego dowodu była wynikiem oddalenia wniosku w zakresie dopuszczenia dowodu z nowego wywiadu środowiskowego, zaś okoliczności na które świadek miał zeznawać nie sposób jest uznać, iż nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;

- art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie niepełnej, nieprawidłowej kontroli odwoławczej wyroku sądu pierwszej instancji oraz nienależytego rozpoznania zarzutów podniesionych w apelacji oraz podniesionych w jej motywach argumentów w zakresie zarzutów naruszenia art. 4 k.p.k., art. 9 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 202 k.p.k., które miało wpływ na treść wyroku;

- art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie niepełnej, nieprawidłowej kontroli odwoławczej wyroku sądu pierwszej instancji oraz nienależytego rozpoznania zarzutów

podniesionych w apelacji oraz podniesionych w jej motywach argumentów w zakresie zarzutów naruszenia art. 4 k.p.k., art. 9 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k. i art. 215 k.p.k., które miało wpływ na treść wyroku.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania. Wobec wskazanych uchybień, obrońca na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wniósł też o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, a Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie – rozpoznający sprawę J.Ś. w instancji odwoławczej – nie dopuścił się podniesionych przez autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rażących naruszeń prawa procesowego, mających istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Przed bliższym ustosunkowaniem się do poszczególnych zarzutów wyartykułowanych w kasacji należało poczynić dwie uwagi o charakterze ogólnym.

Po pierwsze, godzi się podkreślić, że celem postępowania drugoinstancyjnego (czego zdaje się nie dostrzegać autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia) nie jest ponowne rozpoznawanie sprawy na skutek wniesienia apelacji. Jego istota sprowadza się do przeprowadzenia kontroli postępowania pierwszoinstancyjnego pod kątem trafności ustaleń faktycznych, wniosków wyprowadzonych z dowodów, poprawności stosowania prawa materialnego i środków karnych oraz prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego. Już w tym miejscu można zasygnalizować, że z obowiązków tych Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wywiązał się należycie, właściwie też prezentując motywy, które legły u podstaw oddalenia zarzutów apelacji obrońcy J. Ś..

Po drugie, należy wskazać, że wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja zawiera pięć zarzutów dotyczących rażącego naruszenia prawa procesowego. Dwa ostatnie zarzuty podniesione w *petitum* kasacji (*tiret* czwarte i *tiret* piąte) — pomijając okoliczność tożsamości ich treści i zastosowanie przez autora kasacji kosmetycznego zabiegu o charakterze czysto formalnym, polegającym na częściowym przeredagowaniu treści zarzutów i dokonaniu zmian stylistycznych — stanowią niemalże powielenie zarzutów apelacyjnych, postawionych w wywiedzionym zwyczajnym środku odwoławczym od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie.

Zestawienie ze sobą zarzutów przedstawionych w zwyczajnym środku zaskarżenia z zarzutami wyartykułowanymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia dowodzi, że zarzut przedstawiony w pkt. IV ppkt. 2 *petitum* apelacji wniesionej wcześniej od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 1 marca 2022 r. (naruszenie art. 4 k.p.k., art. 9 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 202 k.p.k.) odpowiada zarzutowi zawartemu w *tiret* czwarte *petitum* kasacji, zaś zarzut przedstawiony w pkt. IV ppkt. 4 i 5 *petitum* apelacji wniesionej wcześniej od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 1 marca 2022 r. (naruszenie art. 4 k.p.k., art. 9 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k. i art. 215 k.p.k.) odpowiada zarzutowi zawartemu w *tiret* piąte *petitum* kasacji, które zostały jedynie zmodyfikowane w sposób umożliwiający przekwalifikowanie ich na zarzuty kasacyjne (poprzez dodanie do kwalifikacji art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.). W sposób jednoznaczny świadczy to o tym, że autorka kasacji usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji w zakresie wątpliwości co do poczytalności J.Ś., ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Zarzuty o charakterze apelacyjnym nie mogą stanowić podstawy do inicjowania kontroli w postępowaniu kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu.

Przechodząc obecnie do analizy zarzutów wskazanych w *tiret* pierwsze, *tiret* drugie i *tiret* trzecie petitum kasacji dotyczących oddalenia wniosków dowodowych, to uznać należy je za chybione. W pierwszej kolejności trzeba wskazać, że orzeczenia w przedmiocie wniosków dowodowych, które zapadły w toku postępowania odwoławczego (postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 26 czerwca 2023 r. w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych obrońcy o przeprowadzenie po raz kolejny wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania J. Ś., o dopuszczenie dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej skazanego oraz o przesłuchanie w charakterze świadka M. K. - konkubiny skazanego wciągnięte do protokołu rozprawy odwoławczej z tegoż dnia) choć zostały przez Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie uzasadnione lakoniczne, to jednak decyzje o nieuwzględnieniu ww. wniosków dowodowych nie stanowiły naruszenia ani art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k., ani art. 202 § 1 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. Trzeba przypomnieć, że postępowanie odwoławcze (mimo wprowadzenia przez ustawodawcę zdecydowanie silniejszych niż na gruncie poprzednio obowiązującego stanu normatywnego akcentów apelacyjnych do normatywnego modelu tego etapu postępowania) nie jest zorientowane na ponawianie czy też powielanie postępowania dowodowego, które zostało przeprowadzone w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, lecz kontrolę prawidłowości przebiegu postępowania pierwszoinstancyjnego. Przeprowadzenie po raz kolejny wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania J. Ś. wobec przeprowadzenia wywiadu przez kuratora M. Z. pod wskazanym adresem czy też przesłuchanie w charakterze świadka M. K. – aktualnej konkubiny skazanego mającej zeznawać na okoliczności dotyczące obecnego trybu życia i zachowania J. Ś., a nie w czasie inkryminowanych zdarzeń, które nastąpiły w lutym i marcu 2021 r., nie było konieczne i Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zasadnie oddalił wnioski dowodowe obrońcy z powołaniem się w tym zakresie na przepis art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k., uznając trafnie, że pierwszy z ww. wniosków dowodowych zmierza w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania zaś drugi z nich jest nieprzydatny do stwierdzenia wnioskowanych okoliczności, tj. właściwości, warunków osobistych skazanego, obecnego trybu życia i prawidłowej postawy J. Ś. Co zaś się tyczy wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii sądowo-

psychiatrycznej skazanego, to również i ten wniosek słusznie Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie oddalił z powołaniem się w tym zakresie na przepis art. 202 § 1 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. *a contrario*. Jak trafnie wskazał sąd odwoławczy w uzasadnieniu swej decyzji, którą skarżący w dalszym ciągu kwestionuje nie przedstawiając żadnych dowodów w zakresie wątpliwości co do poczytalności J. Ś. cyt.: „obrońca w żaden sposób nie udokumentował faktu podjęcia leczenia psychiatrycznego przez oskarżonego, a w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego aby oskarżony podjął takie leczenie, w związku z powyższym, brak jest podstaw do uznania, że w sprawie zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności oskarżonego”. Wprawdzie w treści zarzutu kasacyjnego dotyczącego analizowanej kwestii poczytalności skazanego skarżący wskazuje na informację przesłaną ze Szpitala [...] w [...] (k. 882) podnosząc, że dokumentacja nie została udostępniona przez ww. Szpital z uwagi na to, iż „uległa ona zniszczeniu w wyniku zalania archiwum Szpitala”, co zdaniem skarżącego „potwierdza, iż jakaś dokumentacja była”. Jednak wobec powyższego zdarzenia (zalania archiwum Szpitala) i przeświadczenia o istnieniu „jakiejś” dokumentacji medycznej dotyczącej skazanego, powinien on uzyskać od J. Ś. kopię tej dokumentacji, a następnie przedstawić ją sądowi odwoławczemu, czego jednak zaniechał, przerzucając w sposób nieuzasadniony inicjatywę dowodową w tym zakresie na sąd odwoławczy. Takie postąpienie obrońcy skazanego uznać należy za niedopuszczalne. Na marginesie jedynie wskazać można, że sąd odwoławczy, utrzymując w mocy wyrok sądu pierwszej instancji, a tym samym aprobuując ustalenia i ocenę tegoż sądu, nie miał jakichkolwiek wątpliwości co do poczytalności J. Ś.

Przechodząc do oceny dwóch ostatnich zarzutów kasacyjnych, odnoszących się do naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że

„kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylenia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego, a dokładna analiza uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i argumentacji, która doprowadziła ten organ do określonej oceny zarzutów odwoławczych. Sąd Najwyższy zauważa przy tym, że ustawa postępowania karnego wymaga, by uzasadnienie sądu drugiej instancji było zwarte (art. 458 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k.). Dlatego zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. okazał się bezzasadny.

Podobnie, w ocenie Sądu Najwyższego, niezasadne okazało się podniesione w kasacji uchybienie art. 7 k.p.k. i art. 5 k.p.k., którego zaistnienie próbował wykazać skarżący. W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podkreślano, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. stawiany wyrokowi sądu odwoławczego może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 lipca 2020 r., sygn. I KK 44/20, SIP «Legalis» nr 2503276; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 206/19, SIP «Legalis» nr 1958654; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 179/19, SIP «Legalis» nr 1972533). Co za tym idzie, nie sposób skutecznie stawiać zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanej normy prawnej.

Lektura treści uzasadnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi do przekonania, że prócz podobieństwa treści zarzutów (aktualnie omawianych), także argumentacja przedstawiona przez autorkę kasacji jest powtórzeniem motywów prezentowanych uprzednio w apelacji. Autorka kasacji opiera swoją argumentację na wskazaniu, że sąd *ad quem* nie posiada wiedzy specjalistycznej do poczynienia odpowiednich ustaleń w zakresie wątpliwości co do poczytalności J. Ś. Obrońca skazanego całkowicie jednak pomija to, że Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie – jak już wyżej wskazano – nie miał jakichkolwiek wątpliwości co do poczytalności J. Ś. Sąd odwoławczy (w ślad za sądem *meriti*), rzetelnie rozpoznając zarzuty wskazane w środku odwoławczym (obraży art. 4 k.p.k., art. 9 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 202 k.p.k. – zarzut z pkt. IV ppkt. 2 apelacji oraz zbieżnego z nim obraży art. 4 k.p.k., art. 9 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k. i art. 215 k.p.k. – zarzut z pkt. IV ppkt. 4 i ppkt. 5) w sekcji 3. 1. uzasadnienia formularzowego (s. 14-16) szczegółowo przeanalizował oświadczenia J. Ś. złożone na rozprawach w dniu 8 września 2021 r. (k. 515) i 17 stycznia 2022 r. (k. 748) o leczeniu psychiatrycznym oraz informacje na ten temat zgromadzone w toku przedmiotowego postępowania i przedstawił swoje stanowisko, czemu poświęcił pięć akapitów sporządzonego uzasadnienia. Podał, że cyt.: „(...) żaden z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy nie wskazuje na jakiegokolwiek problemy ze zdrowiem psychicznym oskarżonego J. Ś. W ocenie [s]ądu leczenie psychiatryczne ponad 20 lat temu, nie może wpływać wyłączaąco lub ograniczaąco na jego zdolność rozpoznania znaczenia przypisanego mu czynu lub pokierowania swoim postępowaniem; żaden dowód nie wskazuje na uzasadnioną potrzebę przeprowadzenia badania psychiatrycznego oskarżonego w celu ustalenia czy stan psychiczny oskarżonego wykazuje odstępstwa od normy *tempore criminis* albo wykazuje takie odstępstwa w toku toczącego się postępowania. Uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego muszą mieć bowiem oparcie w konkretnych okolicznościach ustalonych w sprawie, w konkretnych dowodach, a takich w tej sprawie [s]ąd [o]dwoławczy nie dostrzega”.

Wszystkie podniesione powyżej okoliczności implikowały ocenę o oczywistej bezzasadności kasacji obrońcy skazanego, dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając zaś w oparciu o treść

przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. W tym stanie sprawy rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 26 czerwca 2023 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 1 marca 2022 r. (art. 532 § 1 k.p.k.), zawartego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, stało się bezprzedmiotowe.

[PGW]

[ał]